

Moje svjedočanstvo o Božjem milosrđu

fra Josip Brandejs

Ja sam fra Josip Brandejs, imam 33 godine i bogoslov sam na drugoj godini Katoličko bogoslovnog fakulteta u Splitu. Jedan sam od onih „zrelih“ zvanja kao u onoj prispodobi iz Evanđelja po Mateju kad Gospodar izađe najmiti radnike u svoj vinograd pa, pitavši ih što stoje besposleni, poziva i one o devetoj uri (15 h). Tako sam i ja stajao besposlen u duhovnom smislu, a s druge strane bio sam potpuno zatrpan poslom, društvom, treningom i izlascima.

Završivši stručni studij građevinarstva u Splitu, radio sam pet godina u Županijskom uredu za izdavanje dokumenata za građenje u Obrovcu. Živio sam sa svojom obitelji u Maslenici podno Velebita. Išli smo na svetu misu svake nedjelje, ali meni je to bilo više tradicionalistički, nešto kao malo bolji nedjeljni ručak koji slijedi nakon svete mise. Iako sam do osmog razreda ministrirao i kao dijete govorio da ću biti „pop“ (dolazim iz dijecezanske župe), tijekom srednje škole zaboravio sam na duhovni poziv, a kasnije, počevši živjeti „normalo“ kako danas ljudi žive, živio sam godinama u teškoj grijehu.

Taj moj život u olovnom oklopu od grijeha nije dopuštao da do mene dopre Božja milost. Sve do trenutka kada sam upoznao jednu djevojku, a s njom sam ušao u vezu. Ona mi je na početku naše

veze rekla da želi hodati u čistoći. To me je iznenadilo jer sam smatrao da čistoću nitko ne živi. Taj njezin prijedlog me je oduševio i tu sam osjetio Božji prst.

Nakon toga sam se počeo ispovijedati i kajati za sve svoje grijeha (ne više površno kao prije), a kad sam ispovjedio grijeh bludnosti, moj se život počeo mijenjati. Božja milost je prodrla u mene. Počeo sam moliti deseticu krunice, a ubrzo i cijelu, čitati i razmatrati Sveto pismo, ići češće na svetu misu. Kasnije sam u svom srcu osjetio duhovni poziv.

S duhovnim pozivom osjetio sam jaku radost u srcu, bio sam poput onoga iz prispodobe u Evanđelju po Mateju koji traga

za biserjem, otkrije jedan dragocjeni biser, ode, rasproda sve što ima i kupi ga. Tako sam i ja bio spreman sve ostaviti i poći za Isusom.

U početku sam mislio ići za nadbiskupskog svećenika, bio sam spreman, ali osjetio sam da mi nešto nedostaje. Često sam išao u samoću na Tulove grede na Velebitu. Moleći krunicu, prolazio sam pokraj crkvice svetog Franje pa sam se usput pomolio i njemu kad sam već tu. Tu sam osjetio u svom srcu poticaj da nasljedujem Isusa Krista po uzoru na svetog Franju. Nakon toga sam se osjećao kao da sam skinuo s leđa neki ruksak koji me opterećivao.

U provinciju Presvetog Otkupitelja u Splitu

sam stupio jer su moju župu svetog Jeronima u Jasenicama kroz povijest posluživali fratri s Visovca. Nakon toga sam, da se ipak ne bih zaletio, proveo jednu godinu kući i razmatrao poziv, ali on je bio sve jači.

Kad sam svojoj obitelji i prijateljima obznanio svoju odluku da želim biti fratar, svi su se iznenadili i pomalo šokirali jer su očekivali da ću se oženiti i biti s njima, ali Gospodin je dao milost pa su moji roditelji prihvatili tu moju odluku.

Neizmerno sam zahvalan Gospodinu za njegovu blagost i strpljivost dok me kao izgubljenog sina čekao da se vratim natrag k Njemu.